

DESIRE®

Tracy Wolffová
Polepšená zlodějka

 HARLEQUIN®

TRACY WOLFFOVÁ

POLEPŠENÁ
ZLODĚJKA

PŘEKLAD

OLGA DRAHOTOVÁ

Milá čtenářko,

i když jsou mé příběhy někdy označovány jako pohádky pro dospělé, a těmi dobrými konci je někdy mohou připomínat, moji hrdinové ke štěstí a lásce nepřijdou lacino a bez práce. Už v první romanci Polepšená zlodějka se hrdinka musí pořádně snažit, aby se zbavila stigmatu zlodějské rodiny a nepřišla o prestiž uznávané odbornice. Má to o to těžší, že jí na prsty hledí muž, ze kterého se jí tají dech... V povídce Podezřelý záměr zase právnička Aly čelí nedůvěře kvůli vzpomínkám na věci, které nemohla sama zažít, avšak zažil je muž, jehož játra jí byla transplantována... Ve třetím příběhu Dokonalý náhradník se můžete vydat s Melanií na dovolenou do Mexika, kam měla letět se svým přítelem, ten se s ní ale v dopise rozešel a poslal místo sebe bodyguarda, ze kterého se posléze, jak naznačuje název, stal dokonalý náhradník.

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Tracy Wolffová

**POLEPŠENÁ
ZLODĚJKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Claimed

První vydání:

Harlequin Books, 2015

Překlad:

Olga Drahotová

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2015 by Tracy L. Deebes-Elkenaney

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Polepšená zlodějka: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1739-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1740-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1741-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Isabella Moreno náhle ztratila řeč uprostřed své přednášky – přesněji řečeno v půli věty – když se dveře třídy otevřely a dovnitř vešel ředitel Amerického šperkařského institutu. Ale nebyla to přítomnost Harlana Peterse, co ji tak zaskočilo. Byla opravdu dobrá profesorka a věděla to o sobě; návštěva pří-
mého nadřízeného pro ni nepředstavovala žádnou pohromu. To, co ji vyděsilo až do morku kostí, byl opálený mlčenlivý muž, stojící vedle něj.

Zatímco se snažila pokračovat ve výkladu o řezání a leštění nepravidelných safírů, musela sama pro sebe připustit, že je to opravdu nádherný mužský. Její posluchači se začínali otáčet, aby zjistili, co ji vyko-
lejšilo, a během okamžiku ztratila pozornost všech studentů – především studentek. Už se ozýval vzru-
šený šepot a hihňání, a to ještě ani nevěděly, co je ten tajemný neznámý muž zač.

A vím já, co je zač?

Nebyla si tím jistá. Jistěže ho poznala, jen těžko by se mohla pohybovat v tomto odvětví, aniž by nesly-
šela o Marcovi Durandovi, šéfovi jedné z největších firem na dovoz a prodej drahých kamenů. Jeho příliš dlouhé vlasy, jasně modré oči a tvář padlého anděla se nedaly jen tak přehlédnout, natož ignorovat.

Avšak výraz jeho tváře, ta jiskra pohrdání v jeho

výrazných očích i opovržlivě semknuté plné rty z něj činily cizince.

Marc, kterého znala – ten, kterého kdysi milovala – na ni hledíval s něhou. S pobavením. S láskou. Předtím než to všechno skončilo. Ale i pak projevoval nějaké city. Zuřil, byl zraněný, cítil se podvedený. Měla chuť umřít, když tehdy viděla, jak trpí, a věděla, že za to může ona.

Ale ten ledový chlad a pohrdání jej proměnily v někoho úplně jiného. Někoho, koho nepoznávala, a ani by snad nechtěla poznat.

Když byli spolu, jejich vztah byl plný ohně a vášně, bála se tehdy, že v tom žáru jejich lásky celá shoří. Přemítala, jak dlouho potrvá, než se spálí. Odpověď, jak se ukázalo, byla snadná: šest měsíců, tři týdny a čtyři dny, plus mínus pár hodin.

Ne, že by to počítala. Ne, že by na něj myslela každý den, od chvíle co se přestali vídat.

Ale copak mu mohla něco vyčítat, když to, jak to všechno dopadlo, byla jen její vina?

Snad možná mohl být tehdy trochu ohleduplnější. Vyhodit ji uprostřed noci na ulici jen polonahou od něj nebylo moc hezké. I když si to zasloužila. Ještě teď občas v noci hledívala do stropu a přemítala, jak mu to mohla udělat. Jak mohla zradit muže, kterého tolik milovala.

Ale v tom byl právě ten problém. Ocitla se mezi dvěma muži, které oba zbožňovala, pro které by udělala cokoli. A proto všechno zničila. Věděla, že její otec Marca okradl, a i když se jej od první chvíle snažila přesvědčit, aby drahokamy vrátil, neřekla Marcovi, kdo je zloděj, dokud se ještě dalo vše zachránit. A pak to celé ještě zhoršila tím, že Marca prosila, aby otce nestíhal, a přiznala se, že jej i ona měla v úmyslu okrást, tehdy když se poprvé potkali na té slavnosti. Rozmyslela si to. Poté co na ni pohlédl

svýma kouzelně modrýma očima, změnila nejen názor, ale i celý svůj život...

Isabella zaplašila bolestné vzpomínky. Když tehdy před šesti lety ztratila Marca, málem ji to zabilo. Ale teď už je silnější. Zkušenější. Rozhodně se nezhroutí uprostřed přednášky před očima svých studentů.

Když opět začala vnímat své okolí, uvědomila si, že si ji i Marca zvědavě prohlízejí nejen studenti, ale i sám ředitel. Navzdory uplynulému času, spojení mezi nimi bylo téměř hmatatelné, ve vzduchu viselo napětí, které hrozilo výbuchem. Rozhodnutá tomu učinit přítrž a nezvyšovat trapnost celé situace, pokusila se vrátit ke své úloze.

Další část přednášky se týkala nejznámějších safírů a jejich nalezišť.

Když se dostala ke krádeži Robinova vejce – jednoho z nejvzácnějších ztracených safírů – snažila se vyhnout pohledu na Marca.

Ale nakonec si nedokázala pomoci. Nemohla odolat magnetické síle jeho osobnosti, jeho vůli – a ve chvíli, kdy se jejich oči střetly – znovu strnula. Jeho ironický pohled byl ostrý jako nabroušený diamant. Marc dobře věděl, co se stalo s Robinovým vejcem. Dozvěděl se to těsně předtím, než ji tehdy vyhodil ze své ložnice.

„Omlouvám se za vyrušení, doktorko Morenová,“ promluvil Harlan ze zadní části třídy. „Jen tu provádím pana Duranda po školním areálu. Souhlasil s tím, že převezme krátký seminář o těžbě diamantů, který začne za pár týdnů, takže bych mu tady rád všechno ukázal. Prosím, pokračujte ve své přednášce, je fascinující vás poslouchat.“

Ale studenti jí nevěnovali takovou pozornost jako jindy, ne že by jim to vyčítala, nestávalo se často, že by do školy přišla tak významná osobnost, jakou byl Marc. Ale musí vše dostat znovu pod kontrolu, přinejmenším svou mysl.

Připravil jí o všechno, přesněji řečeno, dala mu všechno a on jí to hodil zpátky do tváře. Zasloužila si to a přijala svůj trest. Ale od té doby už uplynulo šest let. Mezitím se přesunula na druhý konec země a vybudovala si zbrusu nový život. A nedovolí mu, aby jí vše zničil.

Nechtěla, aby viděl, jak jí jeho přítomnost rozrušuje, a tak pokračovala ve své přednášce. Nakonec se studenti utišili a Marc s Harlanem vyklouzli ven ze třídy s mnohem větší diskrétností, než do ní vstoupili.

Kdyby se jí někdo zeptal, o čem dalších dvacet minut mluvila, nedokázala by odpovědět. Její myšlenky se toulaly velmi daleko v bolestné minulosti, kterou nedokázala změnit, prodlévaly u muže, který naopak změnil celý její život. Ale asi se dokázala dobře přetvařovat, protože studenti se tvářili, že je všechno v pořádku. Ale možná i oni byli natolik okouzleni Marcem Durandem, že vůbec nevnímali, co říká.

Konečně ta nekonečná hodina skončila a ona své studenty nechala odejít. Obvykle se ještě nějaký čas zdržela ve třídě, aby jí mohli klást otázky anebo si s ní jen tak popovídat, o čemkoli, co je právě napadlo. Ale dnes nedokázala zůstat ani o vteřinu déle, než bylo absolutně nutné. Měla pocit, že stačí nepatrný pohyb a její těžce vybojovaný klid se zhroutí.

Popadla knihy a papíry, které jí dnes studenti odevzdali, a vrhla se ke dveřím směrem k zadnímu parkovišti. Když vyběhne postranním východem, může už za pár minut sedět ve svém autě. Pryč ze školy, zůstane jen sama s větrem ve vlasech a nekonečným oceánem po levé straně dálnice.

Až na to, že se k autu vůbec nedostala, dokonce ani k těm postranním dveřím ne. Místo toho jí, zatímco spěchala chodbou, sevřela loket silná mozolnatá ruka. I když se dívala jinam, dobře věděla, komu patří. Kolena se jí podlomila, srdce divoce rozbušilo.

Útěk se nepovedl. Plánovanou cestu podél oceánu, jež by jí poskytla možnost srovnat si myšlenky ještě před přímou konfrontací, neměla šanci uskutečnit.

Už ve chvíli kdy na něm poprvé spočinula pohledem, jí bylo jasné, že se tomuto setkání nevyhne. Jen doufala, že jej trochu odloží, nabere sílu, aby při pomýšlení na něj neztrácela rozum i dech. Ale jelikož tento stav trval nepřetržitě už šest let, pár dní navíc ji zřejmě nespasí.

Kromě toho, jestliže má Marc v úmyslu zničit její pracně vybudovanou existenci pod novým jménem, bude lepší, když se o tom dozví hned, než aby žila dál ve strachu, co asi udělá.

Nasadila svou nejlepší pokerovou tvář a pak se velmi pomalu otočila. A že se jí klepala kolena? Do toho nikomu, natož jemu, nic není.

Byla ještě krásnější, než si pamatoval. A pravděpodobně i mnohem protřelejší, připomněl si ve snaze získat kontrolu nad svými emocemi a libidem.

Uplynulo šest let, co se naposledy viděli. Co ji naposledy políbil. Co se naposledy milovali.

A stále ještě po ní toužil.

Dost jej to zaskočilo, vzhledem k tomu, jak moc se snažil na ni zapomenout. Pravda, občas mu myslí probleskla její tvář, cosi mu připomnělo její vůni a její doteky. Ale jak čas plynul, byly tyto okamžiky stále vzácnější a jeho reakce na ně slábla. Nebo si to alespoň namlouval.

Ale stačil jediný pohled na její zářivě rudé vlasy skrze skleněnou výplň ve dveřích a byl zpátky v divoké výhni vášně, která provázela celý jejich vztah. Bylo mu jedno, co si o něm pomyslí ředitel školy, zapomněl na své plány do budoucna, na rodinnou firmu Bijoux, které v posledních letech obětoval všechnen svůj čas. Zapomněl i na workshop, jenž slíbil, že na

této škole povede, poté co přestěhovali ředitelství Bijoux na západní pobřeží. V tu chvíli nemyslel na nic jiného, než jak se co nejrychleji dostat do třídy a přesvědčit se, že jej nešálí zrak.

Před šesti lety vykopl Isu Varinovou – teď očividně Isabellu Morenovou – ze svého života dosti drsným způsobem. Nelitoval, že ji vyhodil, vždyť ho zradila, avšak nebyl pyšný na způsob, jakým to udělal. Když se trochu vzpamatoval, poslal za ní řidiče, aby ji našel a předal jí všechny její věci, včetně peněženky, klíčů, mobilu a nějakých peněz, ale ona prostě zmizela.

Pátral po ní celé roky, aby zahnal pocit viny a ujistil se, že nedošla té noci k úhoně. Ale nikdy ji nenašel.

Teď pochopil proč. Ta vášnivá, kouzelně krásná Isa Varinová přestala existovat. Místo ní zde byla upjatá profesorka, chladná a ostrá jako broušený diamant. Jen ty nádherné vlasy jí zůstaly. Isabella je nosila stažené v copu na zádech – na rozdíl od divokých vln jeho Isy, ale tu barvu by poznal kdekoliv. Černé třešně o půlnoci.

Vlhké granáty zářící při svitu měsíce v úplňku. A když se jejich oči setkaly nad hlavami jejich studentů, ucítil ránu do žaludku, bodnutí do slabín, tak silné, že jej nemohl ignorovat. Jen Isa dokázala jeho tělo probudit takovým způsobem, naprosto beze zbytku a nečekaně.

Zbavil se ředitele šperkařského institutu, jak nejrychleji dovedl, a spěchal za Isou, aby mu neunikla. Málem se jí to podařilo, což jej nepřekvapilo. Konec konců byla poslední z dlouhé linie profesionálních lupičů. Věděl, že v devíti z deseti případů, nebude-li chtít být chycena, unikne.

Teď čekal, až promluví, a přemítal, co to proboha dělá. Proč ji pronásleduje? Co od ní vlastně chce? Po pravdě řečeno to nevěděl. Ale nedokázal se touze ji znovu vidět ubránit.

„Ahoj, Marcu?“ zvedla k němu tvář, vyrovnanou

a chladnou. Ucítil hluboko uvnitř krátký záblesk čehosi, co jej zneklidnilo, protože to nedokázal identifikovat. Tak se raději soustředil na ni a jejich pohledy plné žáru a vzpomínek se do sebe zasekly.

Její temné oči barvy rozteklé čokolády mu kdysi podlamovaly kolena, ale ty časy byly dávno pryč. Její zrada vše zničila. Tehdy byl zranitelný, věřil jejímu nevinnému pohledu, dotekům a šeptaným vyznáním. Byla to chyba, kterou už nehodlal opakovat. Uspokojí svou zvědavost, zjistí, proč je tady, a pak odejde.

Hleděl do jejích očí, plných nedefinovatelných emocí. Dokázala ovládnout svou tvář, zaujmout obranný postoj, ale její oči lhat neuměly. I Isu jejich náhodné setkání rozrušilo.

Zvláštním způsobem jej to uklidnilo a pocítil příliv síly. Kdysi jej ovládala, slepě jí věřil, miloval ji tolik, že by dal ruku do ohně za to, že jej nezradí.

Ale ona jej zradila. Může teď klidně předstírat, že je úctyhodná profesorka, ale on o ní ví dost, aby si na ni dal pozor.

„Ahoj, Isabello,“ řekl a dal si záležet na ironickém zdůraznění jejího nového jména. „To je ale překvapení.“

„No, vždycky jsem měla ráda drahokamy, jak jistě víš.“

„Ano, toho jsem si nemohl nepovšimnout.“ Bezděky pohlédl na zeď, kde byl za sklem vystaven velmi vzácný opálový náhrdelník. „Ředitel mi říkal, že už tu pracuješ tři roky a zatím se tu kupodivu ještě nic neztratilo. Dáváš si načas.“

V očích se jí zlostně zablesklo. „Jsem členem výboru univerzity. Zajišťování bezpečnosti drahokamů na škole spadá i do mé kompetence.“

„A oba víme, jak kompetentní jsi... ve své práci.“

Maska jí z tváře spadla a on uviděl její zlost v celé nahotě. „Co ode mě chceš, Maxi?“ Významně

pohlédla na jeho ruku, která jí stále ještě svírala loket.

„Říkal jsem si, že bychom si mohli popovídat, jen tak z nostalgie ke starým dobrým časům.“

„Myslím, že ty staré časy až zas tak dobré nebyly, abych měla chuť na ně vzpomínat, takže promiň...“ pokusila se mu vymanit, ale on ji sevřel ještě pevněji.

Navzdory zlosti, kterou v něm vzbudila její slova, nebyl ještě připraven ji nechat jít.

„Není snadné ti prominout,“ řekl a významně na ni pohlédl a uviděl, že znejistěla.

„To mi je líto, ale teď musím jít. Mám za půl hodiny schůzku a nechci se zpozdit.“

„Slyšel jsem, že překupníkům se nedochvilnost promíjí.“

Tentokrát se její chladná fasáda rozpadla úplně. Praštila jej do hrudi a v tu samou chvíli vykroutila loket z jeho sevření. „Před šesti lety jsem se tvým urážkám nebránila, protože jsem chápala, že si je zasloužím. Ale teď už je to jinak, začala jsem znovu...“

„A máš i nové jméno.“

„Ano,“ zamračně na něj pohlédla. „Potřebovala jsem změnu.“

„Já si to pamatuju trochu jinak.“ Na prvním místě pro ni byl její otec a nezměnila názor, ani poté co Marca okradl. To nebylo nic zanedbatelného, nad čím by mohl jen tak mávnout rukou.

„To mě nepřekvapuje. Rád si myslíš, že všemu rozumíš lépe než druzí.“

„Co tím chceš říct?“

„Přesně to, co říkám, nehledej v tom žádné rafinovanosti.“

„Takže teď se z tebe stal zastávce pravdy a upřímnosti?“ ušklíbl se.

Narovnala se a vzpurně na něj pohlédla. „Tebe

vždycky zajímala jen tvá vlastní pravda a pocity druhých ti byly ukradené.“

Jeho vztek už hrozil výbuchem, sevřel ruce v pěsti. Ano, vždycky v něm vyvolávala silné emoce. Kdysi mu to bylo dokonce i příjemné.

Ale ty časy už jsou dávno pryč. Marc, který miloval Isu, byl pošetilý blázen a tak hloupý už nikdy nebude, jak si přísahal, když se díval, jak jeho ochranka vyvádí Isu z jeho domu. „A ty jsi ta pravá, kdo mi má udílet morální ponaučení? Zloděj křičí, chyťte zloděje?“

„Myslím, že nemá smysl se dál bavit.“ Chystala se jej obejít, ale on jí zahradil cestu. Nevěděl, co jej k tomu vede, proč ji nedokáže nechat jen odejít. Možná proto, že ji tak dlouho marně hledal.

„Utíkáš z místa činu? Ne že by mě to překvapovalo, máš to koneckonců v genech.“

V očích se jí zlostně zablesklo, ale zahlédl v nich i stín zahanbení. Ale pak se vzpamatovala a řekla: „Nevím, o co ti jde, Marcu, ale ode mě to nedostaneš. Nech mě odejít.“

Její slova byla urážlivá, ale přesto jej její rozhorlení vzrušilo. Byl na sebe kvůli tomu naštvaný a nechtěl, aby si toho všimla. Teď ji tu měl před sebou a může se stát, že už ji nikdy neuvidí, zdráhal se ji nechat odejít. Zůstávalo mezi nimi tolik nezodpovězených otázek a celé jeho tělo se chvělo touhou se jí dotknout.

A tak místo aby jí vyhověl, pozvedl obočí a nedbale se opřel o chladnou zeď. „A co když nenechám?“

DRUHÁ KAPITOLA

Isa na něj nevěřičně zírala. Cože? Slyšela dobře? Choval se, jako kdyby byli dvě malé děti, které se předhánějí, kdo dál doplivne. A teď byla řada na ní. Ona však už přestala hrát dětské hry, už tenkrát když kráčela v ledovém dešti po Manhattanu jen v lehkých promáčených šatech. Od té doby si vybuodovala nový život a nedovolí mu, aby jí všechno zničil.

„Na tohle vážně nemám čas ani náladu,“ řekla mu pohrdavě. „Řekla bych, ráda jsem tě viděla, ale oba víme, že by to nebyla pravda. Takže... měj se hezky.“

Otočila se na podpatku a opět se vydala dál prázdnou chodbou. Udělala jen pár kroků, než ji chytil za zápěstí a znovu ji zastavil.

„Vážně si myslíš, že ti to projde tak snadno?“

Drsnými prsty ji pohladil po jemné kůži na spodní straně zápěstí. Dělával to často, když byli spolu, jeho doteky v těchto místech cítila ještě dlouho poté, co se rozešli. Dokonce i teď, přestože se bála, že jí znovu zničí život, se její zrádné srdce divoce rozbušilo vstříc jeho lehkému pohlázení.

Naštvaná na sebe, že mu tak snadno podléhá, i na něj, že je tak zatraceně přitažlivý, vytrhla mu ruku s větší silou, než by jeho jemný dotek vyžadoval. Klopytla dozadu, což ji rozladilo ještě víc. Proč se před ním pořád takhle ztrapňuje?

Pokusila se promluvit tak, aby její hlas zněl chladně a nevzrušeně. „Nechápu, o co ti jde.“

V očích mu pobaveně zajiskřilo. „Vidím, že jsi stále stejně dobrá lhářka jako dřív.“ Natáhl se k ní a pohladil ji po copu. „Je dobré vidět, že některé věci se nemění.“

„Nikdy jsem ti nelhala.“

„Ale ani jsi mi neříkala pravdu. Ani tehdy ne, když mi to mohlo zachránit firmu a spoustu času a peněz.“

Zmocnily se jí známé výčitky svědomí. Pokusila se je zahnat, ale byly už tak dlouho jejím věrným společníkem, že je jako jindy pozvala dál. Ale odmítala připustit, že pouze ona je ta špatná. Ne, když se ten něžný muž, kterého znala, zcela vypařil. „No, zdá se, že ses z toho vzpamatoval.“

„Stejně jako ty,“ bezděky pohlédl do prázdné třídy, kterou právě opustila. „Profesorka na univerzitě, renomovaná odbornice na nekonfliktní drahokamy. Překvapila jsi mě. Když jsi tehdy tak zničehonic zmizela, předpokládal jsem, že půjdeš ve stopách svého otce.“

Isa zalapala po dechu, zaskočená, jak moc ji dokáže po všech těch letech ranit. „Nejsem zlodějka.“ Přála si, aby to znělo rozhořčeně, ale hlas se jí v půlce věty zlomil.

Pohled mu potemněl a na okamžik si pomyslela, že ji chce obejmout, tak jako to dělával kdysi, když ji chtěl utěšit.

Každá buňka jejího těla se zatetelila při představě, že by se jí dotkl, a navzdory jeho zraňujícím slovům, navzdory tomu, k čemu mezi nimi došlo – se mu málem sama vrhla do náruče. Ze všech sil se snažila tomu ubránit.

A pak si odkašlal a kouzlo se prolomilo. A během dalšího nádechu se všechny špatné vzpomínky opět přelily přes ty dobré.

Do očí jí vhrkly slzy, ale zaplašila je. Nechtěla před ním odhalit svou slabost. A kromě toho naplakala se pro něj už dost. Jejich vztah byl minulostí a tak to i zůstane.

Ustoupila a tentokrát jí v tom nebránil. Jen ji pozoroval. Zřejmě to znamenalo, že teď je řada na ní. Proč ne.

Zhluboka se nadechla, zadívala se mu do očí a udělala to jediné, čeho byla schopna. Řekla mu upřímně, co cítí. „Podívej, vím, že máš důvod být na mě naštvaný. Vážně mě moc mrzí, co ti můj táta provedl. Ale teď už tu není a já nevím, jak bych to ještě mohla napravit. Můžeš tedy přijmout mou upřímnou omluvu, abychom to pak už mohli nechat být? Budeš tu učit, já tu také učím. Co kdybychom nechali minulost spát?“

Nehnul ani brvou, ale cítila, jak se stáhl do sebe. Nervózně čekala, až něco řekne, cokoliv, ale vteřiny odtikávaly a on dál mlčel a ona byla stále neklidnější. Připadala si, jako by si ji prohlížela hladová šelma, která má díky svým drápům, zubům, rychlosti a intelektu, navrch nad všemi ostatními živými bytostmi. Na zemi i na moři, pomyslela si při pohledu na oceán za oknem.

Když na ni naposledy takhle hleděl, vybavila si zneklidněně, byla nahá a prosila jej, aby se nad ní smíloval. Aby se s ní miloval. To byla poslední věc, na co by teď měla myslet, ale její zrádné tělo si stále ještě pamatovalo všechna potěšení, která jí poskytoval. Potěšení, které nikdy předtím, ani nikdy potom nezažila.

Bradavky jí ztvrdly při tom pomyšlení a tváře jí znachověly ponížením. Nenáviděl ji, byl znechucený pouhou její přítomností. Šest let se na něj snažila zapomenout. A přesto tu teď sní, jaké by to bylo, kdyby ji vzal do náruče. Marc byl neuvěřitelný

mileneček – vášnivý, nesobecký, zábavný – a měsíce, které s ním strávila, byly nejšťastnější chvíle jejího života.

Ale po nich přišly chvíle nejhorší, pomyslela si hořce. Na to nesmí zapomínat. To, že na něj její tělo reaguje a touží po něm, ještě neznamená, že o něj stojí. Právě vzájemná přitažlivost je dostala do potíží.

Stále nic neříkal. Ticho nabyté smyslnými podtexty bylo čím dál nepříjemnější – alespoň pro ni.

Isa se narovнала a odkašlala si. „No, tak nic, už musím opravdu jít.“

Bylo jí nepříjemné, že to znělo, jako kdyby jej žádala o povolení, ale spojení mezi nimi bylo tak mocné, že si nebyla jistá, jestli dokáže odejít, aniž by ji propustil.

„Ve výstavní síni je dnes večírek,“ řekl zničehonic.

Překvapena tou zvláštní změnou tématu, přikývla.

„Ano, jarní seznamovací večírek pedagogů.“

„Pojď tam se mnou.“

Isa si byla jistá, že se přeslechla. Marc s ní chce jít na večírek? Proč? Chce ji snad nějak znemožnit před kolegy? Především odhalit její minulost?

Nic jiného ji nenapadalo.

Marc, kterého kdysi znala, kterého tolik milovala, by nikdy nic takového neudělal. Ale neviděla jej šest dlouhých let a tenhle chladný, drsný a nelítostný muž vypadal, že je schopný všeho. Nestála o něj, ať už si její vyhladovělé tělo o tom myslí cokoliv.

„Nemůžu.“

„Proč ne?“ Bylo zřejmé, že se mu její odpověď nelíbí.

„Už jsem domluvená s někým jiným.“ Ta slova jí vyskočila z úst, aniž by o tom přemýšlela. Nelhala, ale ani to nebyla celá pravda. Už před časem se smluvili s Gideonem, jedním kolegou, že tam spolu

půjdou. Ale byli jen kamarádi, a věděla, že by mu vůbec nevadilo, kdyby mu řekla, že půjde s někým jiným.

Ale jí by to vadilo. Stěží dokázala ustát tento krátký rozhovor na chodbě. Nedovedla si představit, jak by její nové já, které si tak dlouho budovala, přežilo celý večer v jeho společnosti. Co kdyby se poddala té přitažlivosti, která mezi nimi stále ještě jiskřila? Ano, byla dost šílená, aby ji to k němu stále ještě přitahovalo, ale nebyla masochistka, aby se vrhala zpátky do propasti, z níž se jí s takovou námahou povedlo vyškrábat.

„S kým tam jdeš?“ procedil mezi zuby.

„S Gideonem. Toho asi ještě neznáš. Takže... se tam zřejmě uvidíme?“

Přinutila se k úsměvu. Dokonce mu i rozpačitě zamávala na rozloučenou, předtím než znovu spěšně vykročila chodbou pryč. Tentokrát ji nezastavil.

Ve chvíli kdy otevírala dveře a vyšla do jasného slunce, už téměř sama sebe přesvědčila, že je ráda, že to neudělal.

„Někdo ti rozšlapal bábovičky nebo načúral do kafe?“ zeptal se Nic.

Marc zamračeně vzhlédl od svého počítače. Jeho mladší bratr mu vpadl do kanceláře v nové kalifornské budově ředitelství Bijoux tak, jak bylo jeho zvykem, bez ohlášení. Obvykle mu to nevadilo, ale teď jen pár hodin po zneklidňujícím setkání s Isou na něj vůbec neměl náladu. Nic byl velmi vnímavý a navíc měl trochu zlomyslný smysl pro humor – tato kombinace vyžadovala, aby byl Marc stále ve střehu, pokud to nechtěl od něj schytat. Ani dnes neměl sebemenší šanci mu uniknout.

„Z čeho tak soudíš?“

„Podívej se na sebe, jak se tváříš.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Polepšená zlodějka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.